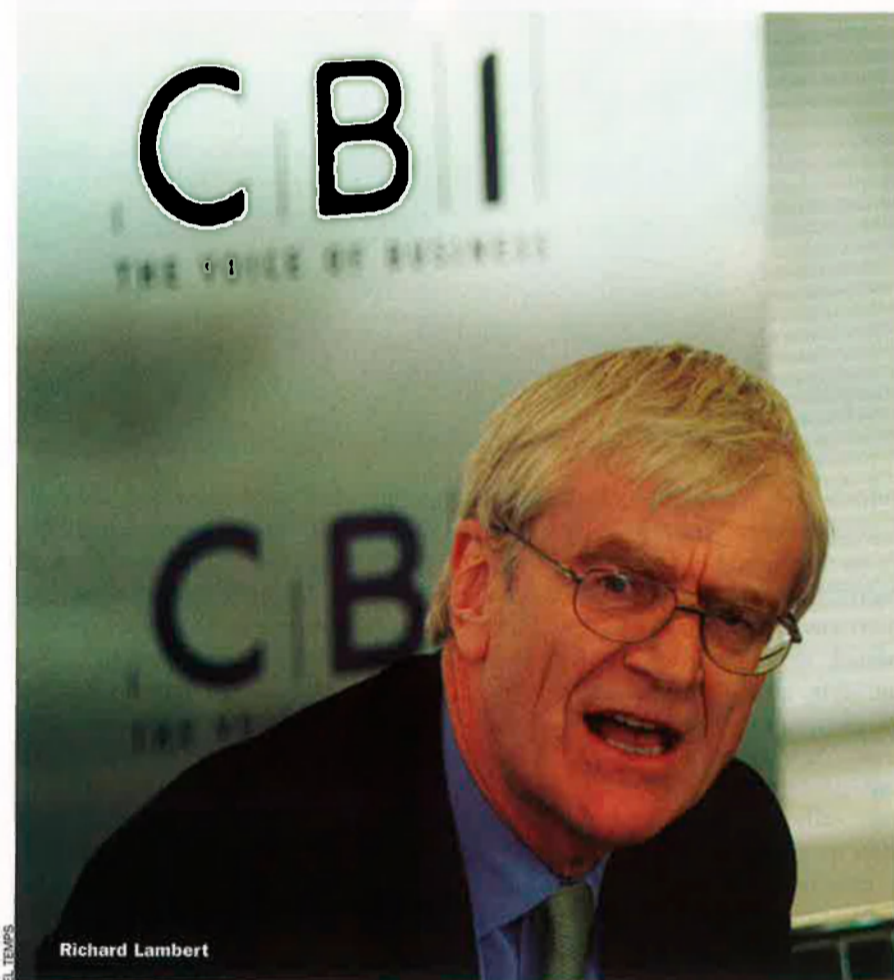

Cèsar Brown, la indústria et saluda

Així que ara cal corregir la globalització? Els grans negocis britànics proven de fer content el primer ministre amb un missatge de benvinguda provocador i inesperat.

“The ayes have it”, exclama el president del parlament britànic en el precís moment que la llei és aprovada per una majoria de diputats. Els *ayes* han guanyat la partida, diríem en català. Si aprofiteu les vacances per a visitar el palau de Westminster –des de l’any 2000, és obert a l’estiu per als visitants estrangers en torns

que comencen a un quart de deu del matí–, us faran entrar per Saint Stephen’s Porch fins al passadís central. Llavors, caminant cap al nord sobre una catifa verda, us mostraran la Cambra dels Comuns, a partir de la qual la catifa és de color vermell. A la dreta, hi ha el vestíbul dels *ayes* –el del *no* queda a l’esquerra. No hi ha prou seients per a tots els diputats

en aquesta magnífica reconstrucció de l’original edifici gòtic. Per tant, quan cal fer el recompte, aquells que voten *aye* a favor de la moció s’hi han d’esperar fins que els seus companys desallotgen la sala.

Aquest juliol, han estat les multinacionals del país que han pres posició respecte al relleu en la línia de front del govern. Richard Lambert, el director general de la Confederació de la Indústria Britànica (CBI), en representació de 200.000 grans empreses i negocis, va oferir dimarts dia 10 un extraordinari discurs, filtrat a l’avançada als mitjans de comunicació per tal d’aconseguir el màxim impacte possible. “Embargat fins demà a les 10.30 a.m.”, deia la còpia que va arribar a les redaccions.

No era debades. Pocs, periodistes o no, esperaven que les corporacions del Regne Unit registraren el seu *aye* a favor de Gordon Brown. El qui avui és primer ministre, mentre ha governat l’economia de l’illa com a totpoderós *chancellor*, les ha forçades a pagar més per l’energia que consumeixen, els ha augmentat la pressió fiscal i les ha obligades a complir els seus compromisos amb els fons de pensions dels treballadors. “Com pretenen que l’empresa confie en la integritat d’aquest govern i la seua capacitat de mirar per l’interès general si són els sindicats que han pagat el sou dels ministres?”, al·legava amb enuig i impotència fa dos anys *sir* Digby Jones, director general de la CBI entre 2000 i 2006. I el seu successor no ha estat pas gaire més amable: si el capitalisme hagués de tenir una *Biblia*, aquesta tindria el color salmó del *Financial Times*, i si el *Financial Times* pogués esdevenir un senyor de carn i ossos, es diria Richard Lambert.

Lambert va començar a treballar de reporter al *Financial* el 1966. Al cap de 25 anys, en una lenta però inexorable escalada de despatxos, va esdevenir-ne l’editor. Va ser una de les decisions més encertades de Pearson PLC –la companyia propietària, 760 milions d’euros de beneficis nets en 2006–, perquè Lambert va expandir el diari amb noves edicions a Nova

York, Frankfurt, París i Tòquio, i en va doblar la circulació fins a superar el mig milió d'exemplars. Veure Gordon Brown fent la presentació dels pressupostos generals, en paraules de Lambert, era "com veure un tractor d'una planta soviètica recitar les darreres xifres de producció". Un apunt amable?, no necessàriament. Més aviat el senyal que, en cas d'haver de triar entre els dirigents del Partit Laborista, les corporacions sabien que Blair era el dolent i que Brown era el pitjor. Qui havia de creure que, tan sols dues setmanes després de la mudança a Downing Street, Lambert afirmaria que "en el nostre país, l'impacte del creixement econòmic no ha estat repartit de forma justa"? i, en conseqüència, donaria la raó a les tímides polítiques laboristes de redistribució fiscal.

Molts adduiran que la CBI s'ha decantat cap a evitar un xoc radical contra el nou home fort del Nou Laborisme. Lambert, tanmateix, afirma que el món

sofreix transformacions ràpides i de conseqüències enormes. "Aquesta és la història de la nostra època", escrivia el conegudíssim economista nord-americà Jeffrey Sachs l'any passat, precisament quan Lambert, un dels seus fervents admiradors, va entrar en la direcció general de la CBI; "açò és el que passa. No faig cap predicció. Actualment, més de vuit milions de persones moren al món perquè són massa pobres per a continuar vivint. Cada matí, els diaris podrien publicar les cobertes amb grans titulars: '200.000 persones van morir ahir per causa d'extrema pobresa.' Moren sense nom, sense comentari públic. Sense escrivans."

Lambert pot haver demostrat amb el seu informe alguna cosa més que la voluntat de col·laborar amb el gabinet Brown. Pot haver obert la porta a una autocrítica dins de les files dominants de la indústria britànica, i pot haver convidat el món de les corporacions a autoreformar-se. EL TEMPS us destaca en aquestes pàgines els eixos

principals d'un discurs que, com ens ha explicat concisament el fundador de Tax Justice Network, Richard Murphy, "deixarà empremta. Ni que siga perquè sembla que Lambert s'haja passat al nostre bàndol!"

"D'acord amb el Fons Monetari Internacional, la globalització dels mercats ha multiplicat per quatre els llocs de treball perquè la Xina, l'Índia, l'ex-Unió Soviètica i àmplies parts de l'Amèrica Llatina s'han incorporat al sistema de comerç internacional. El món desenvolupat ha accedit a aquesta mà d'obra no tant amb la importació de béns com per mitjà de la producció subsidiària i, en alguns casos, vastos increments d'immigració.

"Els beneficis per al món en desenvolupament han estat substancials, amb centenars de milions de persones que han sortit de la pobresa [...] D'una altra banda, l'accés a productes d'importació barats i una competitivitat més gran ens han beneficiat com a consumidors.

“Tanmateix, al món desenvolupat, l'impacte d'aquest creixement ha estat distribuït de forma desigual. Potser no és cap sorpresa, però els beneficis de l'explosió del mercat laboral han anat a parar en massa als propietaris i gestors del capital, molt més que no als treballadors mateix.”

“Alguns dels economistes més influents asseguren que l'única manera d'evitar les demandes públiques d'un proteccionisme més gran que ature la globalització és un gran programa de redistribució de riquesa a través d'un nou sistema d'impostos, de manera que hi haja més ciutadans que compartesquen els guanys de la globalització.”

“Direu allò que voldreu [de la combinació de taxes que Gordon Brown, quan era ministre d'Economia, va aplicar per fer pagar més als qui obtenen més beneficis], però sembla evident que la societat hi dona suport, i aquest suport és indispensable per a defensar el mercat lliure i obert. Els guanys del 20% més ric del nostre país abans d'impostos és 16 vegades el guany dels més pobres. Després de taxes, el múltiple es redueix a 6,5 vegades. I, fins i tot malgrat l'acció duta a terme pel govern, la distància entre diverses capes socials ha crescut i continua creixent. D'acord amb les nostres anàlisis, la remuneració dels executius de les cent primeres companyies que cotitzen a la borsa han augmentat a un ritme del 18% aquests darrers set anys, comparat amb la mitjana del 4% dels salaris de la resta de l'economia. Allò que sona a bones notícies en els centres financers de Londres, pot tenir una perspectiva ben diferent si ets un paleta de Portsmouth.”

“Hi ha raons de pes a favor del nou capitalisme financer. Punts d'ineficàcia i despesa inútil són eliminats, els diners arriben a mans d'empreses que saben com fer-los servir, els negocis que són en declivi desapareixen i els més profitosos funcionen millor.

“Al mateix temps, però, les antigues relacions que solia haver-hi en el món corporatiu (entre les companyies i les institucions de crèdit, entre gestors i

propietaris, i entre treballadors) s'han esvaït, de manera que l'increment de beneficis ha generat més inseguretat en els treballs del sector privat. Més encara, el nou capitalisme té una característica terrible: el vencedor ho guanya tot. En el mercat financer globalitzat, amb un alt nivell de compra d'empreses, cercles reduïts de gestors són capaços de guanyar múltiples salaris. El nou capitalisme, doncs, potencia el to general d'inseguretat i desequilibri que ja és una conseqüència natural de la globalització.”

“La gran pregunta és quin paper té aquesta concentració de riquesa en les democràcies. La recent controvèrsia al Regne Unit sobre el repartiment privat d'accions n'és un símptoma. Debats semblants es van obrir a Alemanya i França; fins i tot als Estats Units. Un altre signe és l'hostilitat creixent en el món desenvolupat contra el control d'empreses nacionals per firmes estrangeres. Malgrat l'oposició,

tanmateix, aquest és el resultat d'una economia mundial que s'obre cada dia més, alhora que s'integra.

“El repte és preservar les polítiques de creixement, de lliure mercat, de liberalització i evitar que una part de les nostres societats se senta tractada injustament i exigisca una reacció política.”

“És evident que aturar la globalització danyaria sobretot els països pobres [...] Ben al contrari, el govern i els negocis necessiten invertir més en educació i aprenentatge, de manera que com més gent possible pugui aprofitar la bonança econòmica [...], i un règim d'impostos que siga competitiu, simple, previsible i equilibrat.”

“El món dels negocis ha de reconèixer les circumstàncies actuals, perquè la responsabilitat corporativa no és un extra, no és una opció.”

Victorià Jiménez
Londres

MÚSICA AL CASTELL
DENIA AGOST 2017
XVII FESTIVAL DE MÚSICA TRADICIONAL I POPULAR

AGOST	2	ARBRE DE CABRA (Ball Folk) Plaça del Consell
	3	MASHALÁ! (Cançons sefardites i mizrahi) CASTELL
	4	KRAMA (Fusió mediterrània flamenca) CASTELL
	5	LA XAFIGÀ (Colla de dolçainers) Plaça del Consell
	9	PACO MUÑOZ (Cantautor) Plaça del Consell
	10	GALANDUM GALUNDAINA & PACO DIEZ (Portugal i Castella) CASTELL
	11	"DEU CIMENO "BOTIFARRA" I LA RONDALLA" "Si em posa a cantar cançons" CASTELL

Hora concerts: 23.00h
Preu entrada: 10€
Abonament 4 concerts: 30€

TICKETS (a partir del 16 de juliol)
SERVICAM: 902 44 43 00 (de 8 a 23h.) / Web
CASTELL: una hora abans del concert

www.musicaalcastell.com